

ПОЛІТИКО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ СУЧАСНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПРІОРИТЕТІВ В УКРАЇНІ

У статті здійснюється теоретичний аналіз ключових констант громадського розвитку – політики, права та інформації і способів їх філософського розуміння в соціальному контексті. Автор вважає, що політика, яка згідно з традиціями предків та вимогами світової цивілізації має засновуватися на моралі й моральності, та право, яке має легітимізувати в законах й бутті ці категорії, повинні, в свою чергу, обов'язково впливати й регулювати інформаційний простір.

Щодо *актуальності теми*, то однією із визначальних функцій будь-якого виду держави й державності як особливого виду соціального буття нації, держави як форми захисту громади, громадськості та особистості є всебічне забезпечення духовної, громадської, екологічної, соціальної та інформаційної безпеки громадянина та суспільства, а відтак – захисту їхніх прав і свобод в усіх сферах соціального функціонування. Цілком зрозуміло, що таке розуміння філософії держави й державності викликане до життя новонасталим III тисячоліттям, яке почало формувати й формулювати власну світоглядну концепцію вже після небувалого за характером жорстокості й антигуманності минулого XX століття. Не в останню чергу саме внаслідок цього чинника стало очевидним усім: і суспільство, і будь-яка соціальна група всередині нього, і окрема неповторна особистість повинні жити й розвиватися на засадах моральності, поваги до Іншого, на засадах пріоритетності вічних констант людського буття. Ці базисні диспозиції визначають не лише соціальний характер розвитку суспільства, але й самі, у свою чергу, належать до складної соціокультурної універсалії, яка визначається у світових гуманітарних науках як інформаційний потік. Потік, де містяться позитивні смислові константи або їхні заперечення, де присутні засоби інформаційного убезпечення або навпаки – інформаційного руйнування соціальних пріоритетів розвитку й удосконалення особистості й соціального середовища.

Основною проблемою даного дослідження є те, що інформація в новітню епоху стає не просто певною сумою знань, а повинна розглядатися філософами, соціологами, політологами як один із чинників національного розвитку, як такий чинник, без окреслення соціальних вимірів якого, без уточнення його пріоритетів, перспективних форм та методів взаємодії з іншими ключовими соціально-історичними факторами годі й сподіватися на системне розроблення адекватної картини розвитку кожного з базисних елементів національного та державного поступу.

Означені щойно пріоритетні доміанти розвитку українського суспільства неможливо забезпечити без урахування трьох наріжних концептів громадського розвитку, що ними в новонасталому тисячолітті є синтезовані в певний смисловий універсум політика, право та інформація. Саме єдність цих трьох чинників визначає сьогодні соціальне тло державного розвитку, а власне ця синтезована єдність є тим універсальним чинником, що формує атмосферу розвитку громади й громадянина. В новітній соціально-історичній реальності вже ні для кого не є таємницею, що і політика, і право, і інформація є адекватними одна одній (про більшу чи меншу сферу впливу кожної з трьох цих універсалій можна сперечатися й сперечаються вчені-фахівці з різних галузей гуманітарного знання) формами влади. Тож *мета даного дослідження* – для найбільш адекватного визна-

чення проблемного кола політико-правового регулювання сучасних інформаційних пріоритетів в сучасній Україні з науковою неупередженістю розглянути ключові константи філософського розуміння такого регулювання, що ними є політика, право та інформація, і способи філософського їх розуміння в соціальному контексті.

Міркуючи над набутиим Європою й світом політичним досвідом у минулому столітті, над співвідношенням різних світоглядних та буттєвих доміант у цьому досвіді та над тим, чим саме є політика як ключова категорія суспільного життя, видатний британський державний діяч та політичний філософ Маргарет Тетчер зауважила: «Політика, коли я почала замислюватися над нею... видавалася мені важливою, бо це був один зі способів, з допомогою якого індивіди могли виконати свій обов'язок щодо ближніх, який Господь наклав на всіх людей. Політика була важливою ще й тому, що, хоча добрі інституції та закони не можуть зробити людей добрими, погані інституції та закони можуть заохотити стати їх гіршими» [1, с. 422].

В указаному сенсі політична складова правового забезпечення інформаційних пріоритетів є надзвичайно важливою, якщо брати до уваги соціальний контекст, тож дозволимо собі дещо детальніше зупинитися на наведеному вище міркуванні. Британський політичний мислитель й практик не випадково наголошує на пріоритетності розуміння політики як специфічного, але дуже дієвого способу виконання «обов'язку щодо ближніх, який Господь наклав на всіх людей». Отже, політика як соціальний універсум для Маргарет Тетчер це, передусім, сфера, яка керується або повинна керуватися морально-етичними, духовними засадами й настановами. Керуватися відповідальністю перед Богом за людей. До слова, саме так формулювали своє бачення влади й політичного служіння людям такі українські державні діячі й велети права, якими були Богдан Хмельницький, Іван Мазепа, Пилип Орлик та інші.

Коли ми ведемо мову про стратегію функціонування в сучасному світі та у світі майбутнього політичних норм та норм етики як імперативного Закону, як норм, що знаходяться в самій основі права як такого, в основі універсального дискурсу права, що регулює як універсальне політичне, так і суто правове поле, регулює у тому числі й розвиток інформаційних полів, структурування їхнього соціального обшину реалізації, то слід привернути увагу і до таких розробок європейської політичної філософії, які окреслили сутність пріоритетних для Євросоюзу загальних політико-правових норм ще наприкінці минулого століття. Ці розробки є тим більш актуальними, що дозволяють зрозуміти іманентну природу засадничих механізмів політико-правового регулювання різних соціальних, у тому числі й інформаційних пріоритетів розвитку постіндустріального суспільства. Відома французька дослідниця рухів європейської політичної та соціальної філософії Жаклін Рюс у своїй праці «Поступ сучасних ідей» наводить думку Лео Штрауса, який стверджував, що «людина повинна мати еталон природного права, незалежний від конкретного суспільства» [2, с. 560].

В контексті нашого дослідження слід привернути увагу до того, що Лео Штраус бачить природне право як соціальну функцію, незалежну від конкретного суспільства, тобто як функцію, яка за самим своїм статусом повинна неупереджено й об'єктивно визначати взаємини в соціальному середовищі. Право, згідно з теорією Лео Штрауса, є незалежним від минутих потреб тією ж мірою, якою, скажімо, політика, згідно з ідеями, що їх репрезентує Маргарет Тетчер, залежна від норм моралі та моральності. Дихотомічна єдність такого розуміння права та політики неминуче призводить до вироблення гармонійних норм політико-правового регулювання інформаційних пріоритетів, адже узалежнює таке формування від одвічних моральних категорій та трансцендентних форм соціальної правосвідомості, характерних для будь-якого цивілізованого суспільства.

На наше переконання, виробленню механізмів політико-правового регулювання інформаційних пріоритетів сприятиме й трактування норм права та права як такого, що

його подав Клод Лефор. Для цього філософа право є передусім синонімом легітимності, і саме на цій основі воно взаємодіє з політикою як соціальною універсалією та визначає інші, у тому числі соціально-інформаційні, поля розвитку та методи й способи їхнього регулювання.

Фундаментальні права індивіда повинні застерігатися цілою низкою політико-правових обмежень. На це ми вже звертали увагу вище, коли вели мову про моральність політики та легітимність права й правових установлень. У даному контексті є важливою й думка Клода Лефора про те, що Право є силою, що «наповнює змістом громадський простір». Якщо розуміти поняття «громадський простір» як певну ціннісно-сміслову категорію, де інформаційні універсалії відіграють неабияке значення, то можна було би розглядати необхідність поширення права й правового мислення на більшість зі сфер розвитку суспільства. Власне, можна було би вести мову про те, що інформаційні поля соціального функціонування особистості мають сприяти розвитку правосвідомості суспільства й особистості, а відтак – інформаційний простір, наповнений силою Права, є потужним чинником формування демократичної правової держави, є потужним фактором структурування правової свідомості громадянського суспільства, його остаточної легітимізації в національних державотворчих процесах.

Немає сумніву в тому, що таке розуміння правового наповнення громадянського простору та інформаційного обширу як його органічної смислової й буттєвої частини можна вважати одним із важливих для сучасності й майбутнього пріоритетів функціонування інформаційного поля в Україні.

В такому філософському осмисленні бачимо не лише актуальність для українського політико-правового проекту дефініцій «фундаментального права» та «громадського простору» в указаному нами вище сенсі, але й, що не менш важливо, бачимо ми прикметний акцент на принципі свободи слова, який не лише є базисним для будь-якої справжньої демократії, а й є визначальним саме у сенсі розбудови морального й легітимного правового суспільно-інформаційного простору. По суті, йдеться про свободу слова «як заклик до комунікації». Отже, ця категорія полишає межі вузькополітичного або лише правового наповнення, стаючи змістоутворюючим і водночас формотворчим способом організації смислових пріоритетів інформаційного простору як специфічного способу соціального комунікування, виходячи на іманентно новітній рівень соціального спілкування.

Такий рівень, у свою чергу, передбачає розуміння тісної поєднаності інформаційного поля з правом на присутність в ньому. В епоху Інтернету таке право не є чимсь дивовижним для переважної більшості членів соціуму, але так само є важливим те, що «свобода слова» тут не лише право, але й заклик до творення кожним суб'єктом суспільних відносин власного інформаційного простору, особливий заклик до долучення кожної людини до процесу інформаційної самореалізації. Особливістю такого заклику є правове гарантування суб'єктові соціальних процесів з боку держави не лише отримання інформації, не лише поширення її, а й гарантування кожному її вільного творення. Гарантування права на інформаційну самоідентифікацію власного «я» в соціокомунікативному просторі. Це – якісно нове явище у світовій цивілізації, викликане науково-технічною революцією, яке має знайти адекватне та повноосяжне осмислення в гуманітарних науках нового тисячоліття.

Певне, і такою необхідністю відрізняється соціально-політична ситуація в сучасному світі від цивілізаційних процесів в XIX або минулому століттях. Якщо тоді громади та окремі особистості виборювали собі передусім суто соціально-економічні права, то цивілізація постіндустріального суспільства, як цілком очевидно з наведених міркувань, визначає одним із наріжних пріоритетів нібито далекі від соціально-економічних потреб права на гарантію власної присутності в громадянському, а відтак – в інтелектуально-інформаційному полі соціального існування.

Особливо важливим, визначальним указане проблемне коло стає нині, в добу тотального панування інформації як культурного, як інтелектуального продукту, що визначає соціальні пріоритети й напрямки розвитку і часто є фактором ризику для країн з демократією несталого статусу, для країн з демократичним устроєм, що лише розвивається. Для людини ХХІ століття в таких країнах інформація, внаслідок розвитку технічного прогресу, часто стає другою (а в окремих випадках – майже першою) атмосферою, стає способом соціально-психологічного побутування в реальності. В нашій країні, так само як і в багатьох інших країнах світу, сформувалися й формуються молоді «інтернет-покоління», суспільство дедалі більше структурує свою свідомість довкола проблематики, щільно пов'язаної й тісно залежної від різних видів інформації та інформатизованості. Отже, крім названих нами вище інформаційних пріоритетів джерела, способи донесення та, головне, мета донесення інформаційного потоку в українську суспільну свідомість є, на наше переконання, смисловою сферою, придатною для першочергового розгляду.

Адже якщо бути відвертими у власних міркуваннях, то саме від інформатизації та інформаційного поля сьогодні та у близькій і далекій перспективі багато в чому залежить саме існування певних соціально-свідомісних пріоритетів, стандартів, стереотипів. Отже, саме від нього сьогодні багато в чому залежить й існування або ж неіснування нації й особистості в тому вигляді й з тими моральними та морально-етичними пріоритетами, які відзначали її впродовж багатьох століть. Українська національно-культурна й соціокультурна унікальність не становить ніякого винятку з цього правила. Тим більше, що на сьогоднішньому складному посттоталітарному етапі націєтворення й тісно пов'язаних з ним державотворчих процесів ми лише окреслюємо соціальні пріоритети власної ідентичності, лише прагнемо структурувати власний новітній світогляд до традицій та надбань минулих епох, прагнемо якомога краще використати його для формування сучасної й новітньої України.

Так само важливим в умовах глобалізаційного інформаційного протистояння видається й пріоритет, що його державні установлення в різних країнах надають «захисту власної інформації, процесів, що їх засновано на інформації та інформаційних систем». Власне, це – пряме питання гарантування національної безпеки, про що ми вже говорили вище. Слід також зазначити, що такий захист є стратегічною метою функціонування державних інституцій, адже термін «власна інформація» в ХХІ столітті багато в чому означає «власна ідентичність», власна неповторність, а зрештою – власне місце та роль у світовій цивілізаційній симфонії. Втрата такої «власної інформації» в той самий час – не лише втрата ідентичності, а й – рівною мірою – втрата унікальності однієї з неповторних частин людської цивілізації. Ось чому в політико-правовому контексті вироблення та регулювання інформаційних пріоритетів розвитку чільну увагу слід приділяти захисту духовності, мови, культури, традицій, звичаїв. Кожна з цих категорій – сама по собі вже унікальний інформаційний текст, в якому зберігаються коди буття нації. У даному контексті також йдеться саме про «власну інформацію» великого тексту, створеного поколіннями предків.

Тим більше, що у світовому гуманітарному дискурсі вже досить тривалий час існує поняття «культурний фільтр», яке за своїм наповненням також здатне відігравати, ясна річ, у синтезі з політико-правовими регуляторними механізмами, особливу місію, що захищає національний інформаційний простір [3, с. 188].

Культурно-інформаційний фільтр виступає особливою ціннісно-смисловою категорією, сам сенс існування та функціонування якої й полягає, з одного боку, в оперті на мораль, традиції й звичаєвість, а з іншого – в можливості зробити ці константи трансцендентального українського буття чинниками захисту національного інформаційного обширу завдяки активізації культурних одиниць.

Корисною для осмислення в контексті політико-правових пріоритетів захисту національного інформаційного поля є й вищенаведена теза про те, що в сучасному світі

«інформація добирає матеріальну форму і володіння нею стає дуже жаданим». Тезу про «матеріальність» форми інформації можна, крім очевидного й окресленого, трактувати й як таку, що вказує на потребу захищати інформаційні кордони держави. В часи, коли матеріальні, зримо оприсутнені кордони між різними державами зникають, на перший план виступають ті кордони, які розрізняють світовий соціум за переконаннями, поділяють його за принципом ідейно-інформаційної причетності до певних векторів світоглядної еволюції тощо. Крім того, в сучасному інформаційному протистоянні саме володіння незримою матеріальною сутністю інформації забезпечує й володіння сутностями цілком зримими, цілком очевидними.

В умовах глобалізаційного інформаційного протистояння вітчизняні філософи не можуть, на наш погляд, випустити з поля зору й таку смислову характеристику інформаційних воєн: «спецслужби країн ведуть свої війни безпосередньо в Інтернеті... Виходячи зі змісту та ролі інформації у сучасному світі, американський дослідник Маршалл Маклюен виводить цікаву тезу: "...Істинно тотальна війна – це війна за допомогою інформації". Саме Маклюен... ще 30 років тому проголосив, що в наш час економічні зв'язки і відносини все більше приймають форму обміну знаннями, а не обміну товарами. А засоби масової комунікації самі є новими "природними ресурсами", що збільшують багатства суспільства» [4]. В даному разі характеристика форм інформаційного протистояння окреслюється довкола особливо актуального для посттоталітарних держав та суспільств означення істинної тотальності справжніх воєн. І справді, на щастя, за останні більш ніж півстоліття людство не переживало глобальних воєн. Натомість реальністю були й, на жаль, є регіональні військові конфлікти.

Що ж до інформаційного простору, то Інтернет як безмежний обшир інформації і справді останнім часом часто стає ареною інформаційного протистояння, у якому зміщуються пріоритети, трансформуються форми інтелектуальної взаємодії, а відтак важливою проблемою для сьогодення є вироблення стратегії захисту інформаційного національного простору саме в Інтернеті. Таке політико-правове регулювання, на наш погляд, повинно включати в себе певні прийоми та засоби, що дозволятимуть спростовувати аргументи противників в інформаційному протистоянні. Відтак, цілком закономірно зростатиме роль науково-освітнього фактора в інформаційному просторі, зростатиме потреба й уміння, не забороняючи (крім випадків, передбачених діючим законодавством) чужої пропаганди, змінювати соціальну й психологічну атмосферу в суспільстві, інформуючи його. Змінювати, інформуючи про ключові константи українського феномену як складної трансцендентальної одиниці. В такому контексті відчутною стає єдність загальнокультурного, освітнього та інформаційного факторів суспільного розвитку. Така єдність так само має забезпечуватися з політико-правового погляду.

Згадана нами вище політико-правова стратегія вироблення інформаційних пріоритетів передбачає наявність наступних кількох сутнісних характеристик. Першою з них ми б назвали відповідність сучасним та майбутнім духовно-соціальним потребам інформаційного продукту, що його вироблення повинні забезпечувати на державному рівні. Маршалл Маклюен зовсім не випадково веде мову про інформаційні потоки як «природні ресурси». В такому визначенні вбачаємо не лише пряме означення інформації як ресурсу, що здатний перетворювати соціальний, науково-технічний обшир, але й бачимо вказівку на те, що саме інформаційні ресурси здатні захищати або сприяти захистові духовної сфери певного народу. Інформаційний ресурс як запас духовно-інтелектуальної міцності в інформаційному просторі відіграє вирішальне значення, адже «головне завдання інформаційних воєн полягає у маніпулюванні масами. Мета такої маніпуляції... полягає у внесенні в суспільну та індивідуальну свідомість ворожих, шкідливих ідей та поглядів. Дезорієнтації та дезінформації мас, послабленні певних переконань, устоїв... залякуванні супротивника своєю могутністю. Інформаційна війна знищує не населення, а державний механізм» [4].

У контексті інформаційних протистоянь та агресій набуває знакової ваги й політико-правова протидія маніпулюванню свідомістю людей. Ця проблема хоча й, на перший погляд, є приналежною суто до кола питань, пов'язаних з тематичним зрізом інформаційного протистояння, іманентно є проблемою державно-соціального поступу, є проблемою стратегічною. Маніпулювання свідомістю за допомогою інформаційних потоків є не просто формою заволодіння певними соціальними верствами або соціально-історичними ситуаціями на певний час, а є способом тривалого й системного формування суспільної й особистої ідентичності, яка має комплекс складових. Загалом проблематика, пов'язана з інформаційними технологіями маніпулювання особистою та громадською думкою є ще недостатньо осмисленою в дискурсі вітчизняних гуманітарних наук, проте очевидною є необхідність залучення до вироблення механізмів політико-правового регулювання новітніх розробок, принаймні з соціології та психології.

Маніпулювання свідомістю особистості повинно бути сутнісно забороненим на політико-законодавчому рівні передусім через те, що порушує базисний принцип унікальності людської особистості, неповторності її духовно-інтелектуального «Я». Отже, саме маніпулювання на інформаційному рівні заперечує як наріжний принцип недоторканості особистості, адже за допомогою різних технологій впливу втручається в *sancta sanctorum* внутрішнього світу людини, робить її заручником не своїх переконань, не своєї волі, порушуючи цим самим ще один базисний принцип – принцип свободи волі особистості. Отже, інформаційне поле є предметом для застосування правових знань та категорій моральності в політиці ще й у такому сенсі.

Висновки

Підсумовуючи аналіз окресленого у статті проблемного кола питань, пов'язаних із осмисленням політико-правового регулювання сучасних інформаційних пріоритетів в Україні, слід запропонувати наступні висновки. Українська світоглядна й буттєва реальність перебуває нині на важливому й зламному етапі свого тривання, який позначається, з одного боку, безпрецедентними за своїм сутнісним наповненням змінами в довколишньому світі, серед яких провідну роль відіграє глобалізаційний чинник, а з іншого боку, Україна як держава проходить складний етап посттоталітарного державотворчого становлення, в якому відродження набутих в історії морально-етичних цінностей має вирішальний характер.

В контексті вищесказаного для вироблення адекватних «зовнішньому» й «внутрішньому» часу пріоритетів соціального розвитку нашої країни смислова тріада «політика-право-інформаційний простір» здобуває ключове значення. Політика, що повинна згідно з традиціями предків та вимогами світової цивілізації сьогодення засновуватися на моралі й моральності, та право, яке має легітимізувати в законах й бутті. Ці категорії, у свою чергу, повинні обов'язково впливати й регулювати інформаційний простір. Саме цей простір є одним із вагомих й визначальних чинників сучасного соціального поступу, а часто є визначальним не лише для категорій соціокультурного, але й для соціально-економічного життя.

Інформаційна реальність, особливо зважаючи на її глобальну універсальність, стає чинником, від якого залежать ключові категорії буття особистості, країни, соціуму, державотворення. Отже, інформаційний універсум національного буття постає як пріоритетна в соціальному відношенні сфера, що потребує постійного політико-правового захисту та регулювання відповідно до стратегії національного розвитку. При забезпеченні права особистості на вільну реалізацію своїх інтелектуальних та духовних потреб виявлення в інформаційному світовому просторі водночас необхідно дотримуватися базисного принципу захисту інформаційного простору країни від руйнівних стосовно української національно-культурної ідентичності впливів в умовах інформаційних протистоянь в глобалізованому світі.

Такий захист можливий тоді, коли державні та соціальні інституції тісно взаємодіють у царині розробки правових норм гарантування інформаційної безпеки, у царині розробки інноваційних культурних, науково-освітніх проектів, виробляють адекватні сьогоденню методи гарантування права людини як на вільний обіг інформації, так і захист людини від недобросовісного впливу на її свідомість за допомогою цієї інформації, захист людини від маніпулювання її свідомістю, а відтак – і нею самою.

Перспективи подальших досліджень. Вказаний синтез, при всій позірній складності його реалізації, на наше переконання, і є єдиною можливою світоглядною підвалиною сучасного політико-правового регулювання інформаційного розвитку країни. Так само важливим завданням для формування державних пріоритетів в інформаційній царині є й участь держави й суспільства у спільному формуванні й окресленні культурно-інформаційних фільтрів, що мають захистити особистість та суспільство від руйнації, акцентувати на ціннісно-сміслових парадигмах духовно-інтелектуального розвитку української ідентичності у світоглядно-буттєвому універсумі глобалізованого світу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Тетчер М. Я вірю [текст] / М. Тетчер // Консерватизм : консервативна традиція політичного мислення від Едмунда Берка до Маргарет Тетчер : антологія. – К., 2008. – С. 422-430.
2. Рюс Ж. Поступ сучасних ідей : панорама новітньої науки [текст] / Ж. Рюс. – К. : Основи, 1998. – 669 с.
3. Культуралогія [текст] : Енциклопедичны даведнік / уклад. Э. Дубянецкі. – Менск : Беларуская энцыклапедыя, 2006. – 384 с.
4. Інформаційна війна : матеріал з Вікіпедії – вільної енциклопедії [Електронний ресурс]. – Електрон. дан. (1 файл). – Режим доступу : http://uk.wikipedia.org/wiki/Інформаційна_війна. – Назва з екрана.
5. Грядущее информационное общество [текст] / [А.А. Лазаревич, А.В. Ханкевич, Д.И. Широканов и др.] ; НАН Беларуси, Ин-т философии. – Минск : Беларус. Наука, 2006. – 392 с.
6. Домбровський Я.О. Аксиологічні категорії як соціально-філософське підґрунтя правової діяльності / Я.О. Домбровський, О.Я. Надибська // Південноукр. правничий вісник. – 2006. – № 1. – С. 82-85.
7. Європейський вибір : концептуальні основи стратегії економічного і соціального розвитку України на 2002 – 2011 роки [Електронний ресурс] : [послання Президента] України від 30. 04. 2002 р. – Електрон. дан. (1 файл). – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi> – Назва з екрана.
8. Кастельс М. Информационная эпоха : экономика, общество, культура [текст] / М. Кастельс ; пер. с англ. под ред. О.И. Шкаратана. – М. : ГУ ВШЭ, 2000. – 608 с.
9. Надибська О.Я. Соціальний характер правових цінностей / О.Я. Надибська // Матеріали V звітної конф. наук.-пед. складу ОДУВС, (Одеса, 16 травня 2008 р.). – Одеса, 2008. – С. 24.
10. Элиас Н. Общество индивидов [текст] / Н. Элиас. – М. : Праксис, 2001. – 336 с.
11. Энциклопедический словарь : т. 1 [Электронный ресурс]. – М. : Большая советская энциклопедия, 1953. – Электрон. дан. (1 файл). – Режим доступа : <http://slovar1953.ru/>. – Название с экрана.

О.Я. Надибская

Политико-правовое регулирование современных информационных приоритетов в Украине

В статье осуществляется теоретический анализ ключевых констант общественного развития – политики, права, информации и способов философского их понимания в социальном контексте. Автор считает, что политика, которая должна согласно традициям предков и требованиям мировой цивилизации основываться на морали и нравственности, и право, которое должно легитимизировать в законах и бытии эти категории, в свою очередь, должны влиять и регулировать информационное пространство.

O.Ya. Nadibska

Policy-Law Adjustment of Contemporary Information Priorities in Ukraine

The principal foundations of social development i.e. policy, legislation and information as well as philosophical means of their understanding in social context have been analyzed in this article. The author considers that the policy by ancestors' traditions and requirements made by the world civilization should be based nowadays on such values like morality and legislation, which should become prevalent in laws and existence, and these categories should affect and regulate the information space.

Стаття надійшла до редакції 01.07.2010.